

JORDÁKY LAJOS

JANOVICS JENŐ ÉS POÓR LILI

KÉT SZÍNÉSZ ARCKÉPE

A színházi művészet foglalt el a művészek rendszerében. Hatalma a kortársakra általában nagyobb, mint a többi művészeti / festészet / vagy szobrászaté, vagy akár a zenei művészeté. Ezért viszont hamarabb múlik el a nehezebben való a múlt tanulmányozható értékevé. Főleg, vezetőik fel a színészettel kapcsolatban másképp az elvárás és a maradandóság kérdése, mint a többi művészetben.

A görög szobor, a reneszánsz festményei, az újkor zenéje a valamennyi kor építészeti emlékei közül az érzékelhető valóságok. Drama, regény vagy vers ugyancsak megmaradtak eredeti formájában évszázadok és évszázadok óta. De hogyan arcképe a ma embere a régi kor színházait, a színházi hagyományokat, amelyek időznek, a megjelölésben ugyanúgy megvannak, mint ahogy megváltak az elmúlt századokban is.

Noha szinte a világban több ezer éves drámai szövegeket ismerünk, a rendelkezünk a hajdani színészek játékaire vonatkozó feljegyzésekkel, és megjegyzésekkel, mégsem tudjuk rögzíteni a színházi művészetet, különösen a múltat illetően. Míg a színházi hagyományokban a döntő az a mód, ahogyan a színészek nemzedékről nemzedékre egymásnak átadják művészi tudásukat, játéktitkaikat, mozgási cselekvéseik technikáját és lelki állásukat generációról generációra. Így ez van meg akkor is, ha az ember csak a színházi művészetet látja az élő színházban. A színház ugyanis valóban élő művészet, amelynek minden formájában mindig is volt és lesz.

KRITERION KÖNYVKIADÓ BUKAREST 1971

JORDÁKY LAJOS
JANOVICS JENŐ ÉS POÓR LILI

Reutó Gannak
a tudomány iránti megbecsülésével
szerepével és barátságával
Munkácsi, 1971. ok. 8.
Jordáky Lajos